

8de Valgkreds (Martin Olsen) mente i Gaar, at de 50,000 Kr., som nu ekstraordinært foreslaas bevilgede, ikke ville slaa til, til at Kommunerne kunne faa en Trediedel refunderet saaledes som forudsat. Gennemgaar man imidlertid de Tal, jeg fremkom med til Belysning af dette Forhold, vil man finde, at jeg har Ret, naar jeg siger, at jeg er paa den sikre Side. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Københavns Kommune til Dato havde ydet 420,000 Kr., og at den yderligere stod overfor en mulig Bevilling paa 80,000 Kr. (*Martin Olsen*: Nej, den er indbefattet). Vel, saa holder jeg mig til de 420,000 Kr. Det er ganske vist ikke saa lille et Beløb ekstraordinært, men jeg gør opmærksom paa, at i forrige Regnskabsaar ydede Københavns Kommune 120,000 Kr. i samme Øjemed til Understøttelseskasser. Det, der i Aar er udredet ekstraordinært, er 300,000 Kr., det svarer nøjagtigt til et Statstilskud af 100,000 Kr. Men det er kun Halvdelen af det Beløb, der ekstraordinært vil staa til Raadighed næste Aar. Jeg tror derfor, jeg er paa den sikre Side.

Det ærede Medlem udtalte i denne Forbindelse, at Kommunerne vilde være villigere til at bevilge Penge til disse Formaal, til Hjælp til de arbejdsløse, naar de fik Udsigt til at faa noget refunderet af Statskassen. Ja, for det første have de jo denne Udsigt. De have Udsigten til at faa en Trediedel af de Beløb, der udredes til de arbejdsløse gennem Understøttelseskasserne. Men for det andet tror jeg ikke, man har Ret til at sige om Københavns Kommunalbestyrelse eller om Kommunerne overhovedet, at de ville være uvillige til at yde Hjælp paa dette Omraade. Det ærede Medlem kommer derved virkelig til at rette Bebrejdelser mod den Kommunalbestyrelse, han selv sidder i. Jeg holder mig overbevist om, at enten denne Kommunalbestyrelse har Udsigt til at faa en Trediedel eller Halvdelen af sine Udgifter refunderet, vil den være lige lydhør overfor de Krav, der stilles til den. Det forudsætter jeg og sikkert med Rette. Og jeg forudsætter, at saadan vil man være stillet hele Landet over, hvor dette Spørgsmaal kommer frem. Troede jeg ikke det, vilde jeg ganske vist anse det for rigtigere, at man gik til andre Foranstaltninger, men jeg tror netop, at der hos Kommunalbestyrelserne er den bedste Evne til at skønne over den Trang, der er, og den bedste Villighed til at yde den Hjælp, der skønnes fornøden.

I denne Forbindelse maa jeg maaske gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), der sagde, at det er jo godt nok, at vi nu stille Midler til Raadighed til, at Kommunerne kunne faa refunderet $\frac{1}{3}$ af deres Ydelser i indeværende Regnskabsaar, men det betyder ikke noget overfor det Aar, der kommer. Deri har det ærede Medlem paa en Maade Ret, men at det slet ingenting betyder, er jo ikke rigtigt. Paa den næste Finanslov, vi vedtage, vil der staa ordinært 250,000 Kr. som Tilskud til Hjælpekasserne, men det ærede Medlem har jo siddet i Rigsdagen og deltaget i det parlamentariske Liv i saa mange Aar, at han nok ved, at naar man i Aar har gjort dette Skridt, ekstraordinært at bevilge Penge, saa at $\frac{1}{3}$ kan refunderes Kommunerne, er det ikke et Forhold, man forlader senere. Naar det ikke er taget med i Aar, er det, fordi man har ment, det var rigtigere, at dette Spørgsmaal blev taget op igen næste Aar, muligvis ved Finanslovens Behandling.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) talte om de store Bevillinger til Militærvæsenet. Jeg skal ikke komme ind derpaa — det er jo noget, man altid hører —, men en enkelt Bemærkning skal jeg dog gøre, fordi det ærede Medlem kaldte disse Bevillinger for Bevillinger, der var ydede til et kulturstridigt Formaal. Ja, paa en Maade giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret. Dersom Bevillingernes Formaal var Krigen, havde det ærede Medlem Ret. Vi kunne jo være ganske enige om, at Krigene ere kulturstridige, at det er kulturstridigt at lade Stridigheder mellem Staterne blive afgjorte ved Krig, ved Magtanvendelse, men derfor kunne vi jo alligevel ikke kalde de Bevillinger, man i Øjeblikket giver til militære Formaal, for kulturstridige. De allerfleste Lande, jeg tænker vi med, ville være aldeles nødte til at have slige Bevillinger. Et enkelt Land kan ikke forandre dette Forhold. Men den Dag, vi kunne komme til at forandre det, ville vi vist alle være enige om, at det er en lykkelig Tid, der saa oprinder.

Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at Tilskuddene til Bankerne og Sparekasserne ikke give Brød til Arbejderne. Ja, direkte gøre de det jo ikke. Jeg tror, det ærede Medlem er enig i, hvad jeg har udtalt i Betænkningen — i hvert Fald har han ikke bestridt det —, at en stor Del af den Nød, der hersker i Form af Arbejdsløshed herinde, er fremkaldt ved